

nelze ho ze záboru podle § 3/a záb. zák. vyloučiti. Že budova, v níž jsou deputátní byty zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém, slouží hospodaření na majetku tom, vyslovil nss již ve svém nálezu z 10. října 1924 č. 17.408*), a ani st-lka toho ve stížnosti své nepopírá. Třeba tedy bylo pravda, že reklamovaný objekt částečně slouží hospodaření na zabraném majetku, nemůže přece stpů podle toho, co shora uvedeno, prohlásiti, že celý objekt slouží hospodaření tomu, pokud nezjistí hospodářské účely reklamovaného objektu, poměr jich mezi sebou a dokud tyto skutkové momenty neospravedlní úsudek, že h l a v n í m hospodářským účelem reklamovaného objektu jest, aby sloužil hospodaření na majetku zabraném.

Žal. úřad vycházejí z nesprávného názoru právního, šetření v tom smyslu nekonal a otázkou hlavního hospodářského účelu reklamovaného objektu se nezabýval. Nedostatek tohoto skutkového zjištění, založený na nesprávném názoru právním, zabránil soudu, přezkoumati nař. rozhodnutí po stránce jeho zákonitosti, a bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.

č. 4993.

Samospráva obecní. — Zdravotnictví: Kdo podléhá t. zv. »obchodnému« v lázeňských místech v Čechách?

(Nález ze dne 7. října 1925 č. 18.525.)

Prejudikatura: Boh. 4819 adm.

*) V uvedeném nálezu praví se o tom toto:

»Obytné budovy zaměstnanců na zabraném majetku, jichž úkolem jest, aby umožnily nebo usnadnily hospodaření na zabraném majetku, jsou jedním z organických článků složitého aparátu, jehož cílem jest hospodářské ovládnutí takového statku. Nelze pochybovati o tom, že takové budovy nejsou hospodářsky samostatné a že slouží hospodaření na majetku zabraném. Které budovy to jsou, je quaestio facti. Nebude zajisté pochybnosti o tom, že takovými budovami jsou budovy a byty, tvořící část služebních požitků zaměstnanců, jichž služba a námezdní poměr nebo práce souvisí bezprostředně se zemědělskou a lesní výrobou na majetku státem zabraném (budovy a byty služební, naturální, deputátní); vždyť již v tomto opatření a určení vlastnickově jest patrna jejich hospodářská závislost a jejich význam pro majetek zabraný. Zákon ze dne 12. února 1920 č. 118 Sb. v § 2, odst. 2., ukládá osobě hospodařící na zabraném majetku povinnost udržovati majetek zabraný v dobrém stavu, vztahuje účinky své i na obytné budovy zaměstnanců, a i jiné zákony respektují tuto hospodářskou závislost, jako zák. ze 13. ledna 1914 č. 9. ř. z. (§§ 21, 22, 30), § 2 zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sl. a j.

Jinak jest tomu však u budov a bytů nájemních, kde ani poměr nájemní, ani osoba nájemce samy o sobě nedávají dostatečného podkladu pro odpověď na obě otázky, nýbrž kde teprve další okolnosti k tomu přistupující mohly by vésti k úsudku, že i takové budovy a byty jsou hospodářsky závislé a slouží hospodaření na majetku zabraném. Takovými směřovatnými okolnostmi budou tu zajisté jak poměr nájemníků vůči velkostatku s hlediska jejich zaměstnání (trvalého, sezonního, příležitostného, hlavního nebo vedlejšího), tak i hospodářské vztahy oněch budov a bytů k velkostatku, jako určení vlastnickovo, účel nájmu (sleduje-li docílení nájemného či zabezpečení pracovních sil), mimořádná poloha a tím nutná závislost jejich na velkostatku a pod.

Teprve výslednice všech těchto úvah mohla by vésti k úsudku, zda i u domků a jejich příslušenství, jež byly pronajaty dělníkům, kteří pracují na lesním majetku st-lově jako dřevaři, nejsou ony dvě podmínky vyloučení splněny. — — —

V ě c: Matěj R. v M. proti okresní správě politické v Mar. Lázních o obchodném.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 1. srpna 1924 předepsal městský úřad v M. L. st-li z obchodu prádlem a modním zbožím provozovaným v sezoně 1924 obchodné částkou 2000 K, ježto jeho obchod byl otevřen dne 15. května 1924. Odvolání st-lovo zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodu, že st-l neprovozuje živnost v M. L. po celý rok, nýbrž toliko během sezony, a nenáležel tudíž k tamním usedlým obchodníkům.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvážil soud toto:

Pro řešení otázky, od koho může obec M. L. vybírat t. zv. obchodné či taxu obchodní, jest jedinou právní normou dekret dvorské kanceláře z 23. března 1798 č. 4764, jak nss vyslovil a blíže odůvodnil ve svém nálezu Boh. 4819 adm.

Dekret ten stanoví: »Od cizích kupců, dostavujících se do města během lázeňského období, včetně těch, kteří tu mají sice právo měšťanské, ale nemají tu vlastní domu, nýbrž se v K. V. zdržují jen v lázeňském období, může býti požadován vyšší tržní poplatek.«

V daném případě uznal žal. úřad st-le povinným k placení obchodní taxy, poněvadž provozuje svoji živnost v M. L. pouze v sezoně, tedy nenáleží k obchodníkům usedlým v M. L. Proti tomu vytýká stížnost, že úřad neměl pro svůj úsudek, že st-l provozuje svoji živnost pouze v lázeňské sezoně, dostatečného podkladu; avšak neprávem. St-l přiznává sám, že v posledním roce, totiž po sezoně r. 1923, byl jeho obchod v zimních měsících zavřen a že byl, jak městský úřad ve svém platebním rozkazu uvedl, otevřen v roce 1924 dne 15. května. St-l nevrátil ani ve svém odvolání, podaném dne 11. listopadu 1924, že by v této době, tedy po uplynutí lázeňské sezony, svůj obchod v M. L. provozoval, nýbrž uvedl pouze, že se zabývá myšlenkou ponechat svůj obchod otevřený i v zimních měsících, až to poměry dovolí.

Když za tohoto stavu věci měl žal. úřad za to, že st-l provozoval svůj obchod v roce 1924 pouze v sezoně, srovnává se zjištění to se spisy a vlastním tvrzením strany.

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad nepřihlížel při řešení otázky, zdali st-le jest považovati za kupce cizího vzhledem k tomu, že má v M. L. své řádné stálé bydliště.

V tom směru shledal soud stížnost důvodnou.

Nss vyslovil již v uvedeném nálezu, že obchodní taxy (obchodnému) nepodléhají obchodníci, kteří v lázeňském místě po celý rok mají své řádné bydliště. Na tomto názoru trvá soud i v daném případě.

Žal. úřad vycházel z názoru, že obchodníka, který pouze v sezoně obchod provozuje, jest pokládati za cizího, i když měl v M. L. po celý rok své řádné bydliště. Tímto názorem veden, nepřihlížel žal. úřad ke tvrzení st-lovu již v odvolání přednesenému, že má řádné bydliště v M. L. a nezjistil za účasti stran okolnost tuto, ač dle toho, co výše bylo uvedeno, jest pro řešení sporné otázky rozhodnou.

Následkem nesprávného názoru žal. úřadu zůstala tudíž skutková podstata, kterou žal. úřad svému rozhodnutí položil za základ, neúplnou, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.